

Η ελληνική επανάσταση του 1821

Μέρος 9ον

Η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα και η Μαντώ Μαυρογένους

Με την χάρη του Θεού συνεχίζουμε και ολοκληρώνουμε, τον 2ο κύκλο της παρουσίασης της ελληνικής επανάστασης του 1821. Η ελληνική

κοινωνία από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα σέβεται την γυναίκα. Τρανή απόδειξη αποτελεί, η ανάδειξη δύο γυναικείων μορφών κατά την επανάσταση του 1821, της Λασκαρίνας Μπουμπου-

λίνας και της Μαντούς Μαυρογένους.

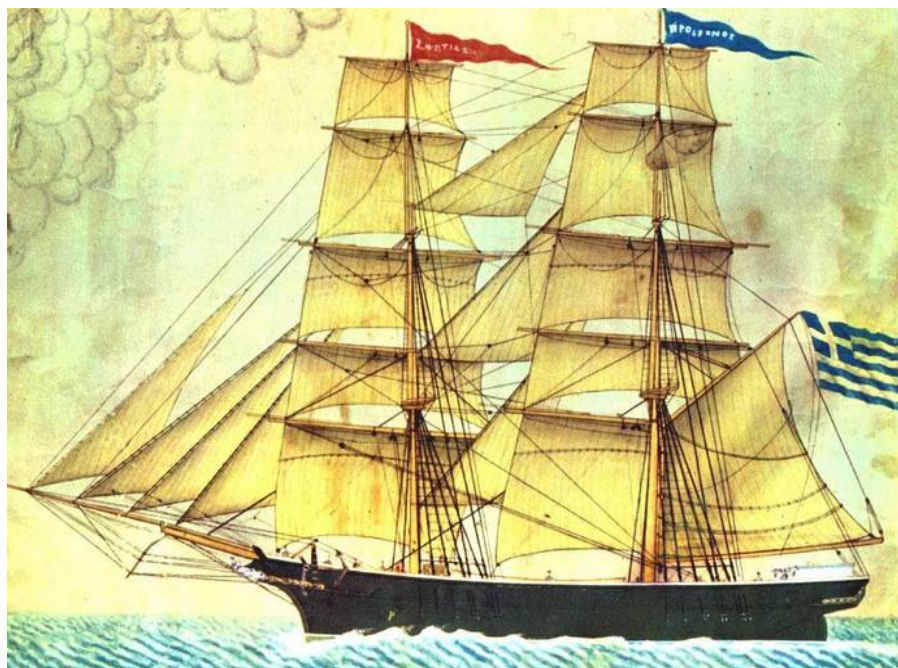
Η **Μπουμπουλίνα** βαπτίστηκε μέσα στη φυλακή της Πόλης, γιατί η οικογένειά της, κατηγορήθηκε για ανάμειξη στην αποτυχημένη επανάσταση του Ορλώφ. Μετά τον θάνατο του πατέρα της (Πινότση Στ.) αποφυλακίστηκε και μετακόμισε αργότερα στις Σπέτσες. Σε ηλικία 26 ετών μένει χήρα με τρία παιδιά γιατί ο σύζυγός της (Γιάννουζας Δημήτριος.) σκοτώθηκε σε συμπλοκή με Αλγερινούς πειρατές, το 1797. Το 1801 παντρεύεται σε 2ο γάμο τον Μπούμπουλη Δημήτριο. Από εδώ παίρνει το επίθετο. Δυστυχώς, όμως, και αυτός σκοτώνεται από τους πειρατές το 1811 και μένει χήρα με 6 παιδιά.

Στην Κωνσταντινούπολη το 1819, φαίνεται να μυήθηκε στην Φιλική εταιρεία (στον κατώτερο βαθμό μύησης, μιάς και οι γυναίκες δεν γίνονταν δεκτές). Αμέσως έδωσε εντολή να ναυπηγηθεί το πλοίο «Αγαμέμνων». Το οποίο είχε μήκος περίπου 34 μέτρα και ήταν εξοπλισμένο με 18 κανόνια. Αποτελούσε το μεγαλύτερο πλοίο που έλαβε μέρος στην επανάσταση. Υπερασπιζόμενος το Άργος σκοτώνεται από τους

Τούρκους ο γιος της, Γιάννος Γιάννουζας. Εικόνα απαρράμιλλης διεθνιστικής αγάπης αποτελεί η εικόνα της πάνω στο λευκό της άλογο, να σώζει τα χαρέμια του Χουρσίτ-πασά στην πολιορκημένη Τρίπολη, από την οργή των επαναστατών. Κίνηση, που έκανε τεράστια εντύπωση στο γυναικείο πληθυσμό της Ευρώπης. Το 1824 Έλληνες σκοτώνουν άνανδρα τον γαμπρό της Πάνο Κολοκοτρώνη και εκδιώκεται, γιατί υποστήριξε τον συμπτέθερό της Θ. Κολοκοτρώνη. Τόσο ήταν το μένος των «πολιτικών», που της αφαίρεσαν ένα μικρό κομμάτι γης που την έδωσε ως δώρο, η προηγούμενη κυβέρνηση.

Τότε, πικραμένη γυρνά στις Σπέτσες, μόνη με τα ελάχιστα απομεινάρια της κολοσσιαίας περιουσίας της. Η αχαριστία των νεοελλήνων συνεχίστηκε. Ο γιος της Γεώργιος Γιάννουζας αγάπησε και κλέφτηκε με την Ευγενία Κούτση γιατί δεν την έδιναν οι δικοί της. Ο λόγος, οικονομικός, δεν υπήρχε περιουσία, είχε δωθεί στον αγώνα. Ο Ορλώφ (ετεροθαλής αδελφός της ηρωίδας) μαζί με άλλους συγγενείς της κοπέλας πήγαν στο σπίτι της, για να πάρουν την κοπέλα. Στη λογομαχία που ακολούθησε, όλως τυχαίως, μία σφαίρα χτύπησε στο μέτωπο την Μπουμπουλίνα. Αυτή

που ήταν ο φόβος και ο τρόμος των εχθρών της πατρίδας μας, έπεσε από ελληνικό βόλι. Τι να πούμε. Η τραγωδία συνεχίστηκε και μετά θάνατο. Το πλοίο «Αγαμέμνων» το καμάρι του ελληνικού στόλου που ναυπηγήθηκε με έξοδά της, κήκε από τον Μιαούλη για να μην πάει στα χέρια του Καποδίστρια.

Ο Αγαμέμνων της Μπουμπουλίνας

Ας δούμε τώρα και την άλλη ένδοξη ελληνίδα την **Μαντώ Μαυρογένους**. Έμελλε να γίνει σε σύμβολο της εθνικής παλιγγενεσίας και η φήμη της να φτάσει σε όλη την τότε Ευρώπη.

Κόρη πλούσιου μεγαλέμπορου, όπου δεν σκέφτηκε καθόλου να «χαρίσει» την περιουσία της για την επανάσταση. Με το άκουσμα του ξεσηκωμού, σπεύδει στη Μύκονο τον Δεκέμβριο του 1821 και πρωτοστατεί στην εξέργηση. Ταυτόχρονα βγάζει από την

τσέπη της 700.000 γρόσια, τεράστιο ποσό, για να επανδρώσει πλοία και στρατό. Ήταν η πρώτη που κατάλαβε την μέγιστη σημασία του γραπτού λόγου, για την ανάδειξη του φιλελληνικού ρεύματος στην Ευρώπη. Ενδεικτική της φήμης της ήταν η κυκλοφορία της προσωπογραφίας της, στα πέρατα της οικουμένης μέχρι το 1827. Η Μαντώ ήταν η νέα Ζαν ντ' Αρκ!

Μέσα στη δίνη του πολέμου ζει έναν ανεπανάληπτο έρωτα με τον Δημήτριο Υψηλάντη. Η σχέση τους θυελλώδης, ασύμβατη με τα τότε ήθη και έθιμα. Εδώ ήρθε και έδεσε ο «γνωστός» Κωλέττης που την κατασυκοφαντεί και δίνει τέλος σε αυτή την σχέση.

Το τέλος βγαλμένο από ελληνική τραγωδία. Πάμφτωχη, ρακένδυτη και απαξιωμένη, τη διώχνουν από τα σπίτια που μένει, γιατί δεν έχει την δυνατότητα να πληρώσει το νοίκι. Στο τέλος βρήκε καταφύγιο στη Πάρο, όπου ζούσαν κάποιοι συγγενείς της. Οι γείτονές της, της προσφέρουν ένα πιάτο φαγητό και οι τότε εγκυκλοπαίδειες θα γράψουν, όταν θα φύγει από τον κόσμο «απέθανεν εν εσχάτη πενία». Προσβάλλεται από τυφοειδή πυρετό και ένα πρωινό του Ιουλίου 1840, σε ηλικία μόλις 44 ετών αφήνει αυτόν τον μάταιο κόσμο λησμονημένη από όλους. Για την στρέβλωση που παρατηρήθηκε στο πρόσωπό της, το 1890 ο γάλλος φιλέλληνας Jules έγραφε: «Είναι απορίας άξιον πως μια τέτοια γυναίκα ελησμονήθη εντελώς από όλους τους Έλληνες ....».

Κλείνοντας αυτό τον 2ο κύκλο βλέπουμε με πόση πίκρα, «χολή», ποτίστηκαν οι μεγάλοι πρωτεργάτες του εθνικού αγώνα. Ας προσέξουμε και εμείς να μην δίνουμε «όξος», αντί ύδωρ, σε αυτούς που θυσιάζουν

τα πάντα για το καλό της κοινωνίας μας. Είναι το καλύτερο μνημόσυνο για αυτούς.

Ευχαριστούμε!

Ψαλίδας Νικόλαος

Δημ. Σύμβουλος Θάσου

Το παρόν άρθρο δημοσιεύτηκε, στην εφημερίδα
Θασιακή, αλλά και στην ιστοσελίδα της ΑΝ.Α.Ε.Θ.
(<https://anaeth.gr/>)

ΓΙΑ ΤΑ 200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

© 2021 ΑΝ.Α.Ε.Θ.